

Wetenschappelijk onderzoek naar lichaamsbeeld bij mensen met een eetstoornis en herstelden van een eetstoornis – Resultaten

Zoals je misschien weet of hebt ervaren, is het lichaamsbeeld van iemand met een eetstoornis verstoord en ervaren zij hun lichaam vaak als groter dan het in werkelijkheid is. Het lijkt erop dat de verwerking van informatie over het lichaam (hoe je je lichaam voelt en ziet) anders verloopt bij iemand met een eetstoornis dan bij iemand zonder eetstoornis. Ik heb in mijn onderzoek gekeken of er verschillen zijn in het samenbrengen van informatie in de hersenen vanuit het visuele zintuig (wat je ziet) en tastzintuig (wat je voelt). Specifiek heb ik gekeken of mensen met een eetstoornis, mensen hersteld van een eetstoornis en mensen zonder eetstoornis hierop verschillen.

Onderzoek

Aan het onderzoek hebben 31 mensen met een eetstoornis, 30 die hersteld zijn van een eetstoornis en 30 mensen zonder een eetstoornis mee gedaan. Tijdens het onderzoek moesten de deelnemers enkele gewichten na elkaar optillen en inschatten of deze zwaarder waren dan de vorige. Dit werd eveneens op tast gedaan waarbij de deelnemers een blinddoek ophadden en dus puur op gevoel moesten inschatten of een gewicht zwaarder was.

Doordat we dit op twee manieren deden (visueel en geblinddoekt) kunnen we kijken hoe mensen een inschatting maken van een gewicht. Doen ze dat meer op tast of juist meer op zicht? In eerdere studies onder mensen met anorexia is namelijk gebleken dat zij dit soort inschattingen vaak anders maken dan mensen zonder eetstoornis.

Natuurlijk is het inschatten van het lichaam meer beladen bij mensen met een eetstoornis. Daarom is er in dit onderzoek ook een taak afgenomen waarbij mensen hun eigen lichaamsmaten moesten inschatten. Zo konden we kijken of er een relatie is tussen het inschatten van de gewichtjes en het eigen lichaam.

Resultaten

Anders dan verwacht vonden wij in dit onderzoek vonden geen verschil tussen de groepen (eetstoornis, hersteld en geen eetstoornis) in het beoordelen van de gewichtjes. Ook niet wanneer deelnemers geblinddoekt waren. Deze resultaten laten zien dat het samenbrengen van informatie, wat je ziet en wat je voelt, niet anders dan bij mensen zonder een eetstoornis.

Daarnaast vonden we geen relatie tussen het inschatten van de gewichtjes en het inschatten van het eigen lichaam. Wat we wel vonden is dat mensen met een eetstoornis hun heupen en taille breder inschatten dan eigenlijk zo is, in vergelijking met mensen zonder een eetstoornis. We vonden de overschatting niet bij de herstelden.

Wat kunnen we met dit onderzoek?

Ondanks dat we met de gewichtjes geen verschil vonden, is dit onderzoek een belangrijke bijdrage voor de wetenschap. Op dit moment weten we dat mensen met een eetstoornis hun lichaam vaak groter inschatten. Daarnaast weten we dat een vertekend lichaamsbeeld het herstel van een eetstoornis bemoeilijkt en ook is het risico op terugval groter. Wat we nog niet weten is wat er precies voor zorgt dat mensen zichzelf als groter of dikker waarnemen. Onderzoek hiernaar is daarom van groot belang, als we een antwoord op deze vraag kunnen vinden kunnen we hiermee ook therapie verbeteren!

Namens Manja Engel en mijzelf wil ik iedereen van harte bedanken die mee heeft gedaan aan het onderzoek en natuurlijk ook het Leontienhuis!

Wellicht tot ziens,

Anne-Richtje Bakker

**Bedankt voor deelname
aan het onderzoek !**